

Hồi 15

Hai Lần Sống Chết

Gia Thiếu Du nghe vậy thì giật mình, nhất thời cảm thấy không còn lời để đối đáp, nhưng chàng không hổ là nhân vật thông minh tuyệt đích, ý nghĩ vừa xoay chuyển trong đầu thì lập tức đã có lời biện thuyết.

Chàng thần nhiên nói:

- Thạch Tam Nương, cô nương vừa thông minh vừa lợi hại, chuyện đã đến nước này thì tại hạ cũng không giấu cô nương nữa, không sai, Hạ Hầu Lam tuy mạng lớn chưa chết nhưng hấn đã mất toàn bộ công lực, hiện chẳng khác một phế nhân, vì thế hấn mới nhờ tại hạ đi tìm ...

Trong mắt Thạch Tam Nương lộ dị quang, nàng cười cười, nói:

- Vì vậy nên hấn nhờ người báo thù cho hấn phải không ?
- Không sai, sự thực là như vậy !
- Thế tại sao người phải lấy họ Giả và không cho người ta biết diện mục thật ?
- Thạch Tam Nương, đó là chuyện của tại hạ !
- Nhưng ta vẫn hoài nghi người chính là Hạ Hầu Lam !

Giả Thiếu Du cười cười nói:

- Tùy cô nương, trời đã không còn sớm, tại hạ phải đi rồi, trước khi tại hạ đi, tại hạ hy vọng cô nương có thể nói cho tại hạ biết những gì tại hạ muốn biết ?

Thạch Tam Nương liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên sắc trời đã tối, cảnh vật trong Thạch gia đại viện càng thâm trầm ẩn mật, nàng “à” một tiếng rồi nói:

- Quả nhiên là trời đã tối thật rồi, mãi mê nói chuyện mà không hay thời gian vùn vụt trôi qua, người xem trong phòng càng tối hơn bên ngoài, có cần ta thắp đèn không ?

Giả Thiếu Du lắc đầu nói:

- Không cần, tại hạ ...

Thạch Tam Nương cắt lời, nói:

- Thế mới gọi là hiểu phong tình, người đến cả nửa ngày nhưng chỉ có câu này là thuận tai ta, hợp lòng ta, nói chuyện trong bóng tối mới ...

Giả Thiếu Du lại cắt lời, nói:

- Thạch Tam Nương, cô nương không nghe tại hạ nói gì à ?

Thạch Tam Nương thần nhiên nói:

- Nghe chứ, chỉ có điều người nhấn tâm bỏ ta cô đơn lạnh lẽo một mình thế này sao ?

Giả Thiếu Du nghiêm giọng nói:

- Thạch Tam Nương, tại hạ là một pho tượng lòng dạ sắt đá, chẳng phải một nam tử hiểu phong tình gì đâu, đừng giở trò với tại hạ nữa. Tại hạ nói lại một lần nữa, tòa Thạch gia đại viện cỏn con này không giữ được tại hạ đâu !

Thạch Tam Nương nói:

- Nhưng người cũng chớ quên câu nói của ta, nếu bọn ta không nhắm chắc phần thắng thì không thể tự lộ hành tung để dẫn dụ người đến đây ?

Giả Thiếu Du gật đầu nói:

- Nói rất hay, có thể tại hạ thoát không khỏi tòa tiểu lâu này thật, nhưng cô nương cũng đừng quên hiện tại trong tòa tiểu lâu này không phải chỉ có một mình tại hạ !

Thạch Tam Nương mỉm cười nói:

- Ta biết là còn có ta, nhưng người nên biết đó là do ta cam lòng tự nguyện, sợ người cô đơn một mình nên ta bồi tiếp người, đồng thời cũng đãi người như thượng khách, nếu là người khác thì e rằng có nằm mơ cũng không được đâu !

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:

- Cô nương nhầm rồi, tại hạ sinh ra đã là một kẻ lòng dạ sắt đá, xưa nay không hề biết cái gọi là thương hương tiếc ngọc, Thạch Tam Nương, tính nhấn nại của tại hạ chỉ có hạn ...

Thạch Tam Nương nhoẻn miệng cười và nói:

- Nói tới nói lui người cũng trở thành một kẻ nôn nóng, điều này còn cần người nói sao ? Ta đến đây để làm gì chứ, tại sao ta phải bồi tiếp người ? Trong ba ngày này, tùy người ...

Giả Thiếu Du trừng mắt khế quát:

- Thạch Tam Nương ...

Thạch Tam Nương nghe như không nghe, nàng đưa tay ngọc lên vẫy vẫy, đôi mắt mê người không ngừng đưa tình, nàng mỉm cười nói:

- Đến đây nào, gốc tử, chớ ngồi thờ ra đó ...

Giả Thiếu Du cười nhạt một tiếng, rồi đứng lên thật, chàng nói:

- Được, tại hạ đến đây !

Nhưng chàng vừa định cất bước thì bỗng nhiên Thạch Tam Nương khoát tay, nói:

- Khoan đã, quay lưng lại, không được nhìn lên đấy – Nói đoạn, nàng đưa tay lần cởi núc áo.

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:

- Sự vô sỉ của cô nương quả nhiên là thiên hạ đệ nhất, nhưng đáng tiếc là cô nương tìm nhầm người rồi, cô nương đừng ép tại hạ xuất thủ hồi cung đấy. Nói đoạn, chàng xuất trảo thủ chụp tới !

Chàng nhằm chụp vào cánh tay trước ngực Thạch Tam Nương, nhưng trảo thủ vừa xuất thì Thạch Tam Nương bật đứng lên, uốn người tới trước và nói:

- Oan gia, người thật là ...

Giả Thiếu Du kinh hoảng, vội triệt thế thu chiêu lại !

Thạch Tam Nương phá lên cười khanh khách một tràng, tiếng cười chưa dứt thì thân hình chợt nhiên ngã ngửa ra sau, chỉ nghe tiếng đệm bông kêu ầm một tiếng, khi nhìn lại thì chiếc giường trống không, đệm bông đã biến mất, thì làm sao còn thấy tung tích Thạch Tam Nương. !

Giả Thiếu Du sững người nhưng chàng lập tức hiểu ra ngay, thì ra chiếc giường này được chế tạo rất đặc biệt. Thạch Tam Nương động vào cơ quan của nó nên cả người và đệm bông đều lộn ngược xuống dưới ! Giả Thiếu Du khế vồ vào thành giường thì nghe những tiếng đing đoong như đại đồng chung, chàng lại hiểu ra rằng, chiếc giường này trông như giường gỗ nhưng kỳ thực là giường sắt ! Đang lúc kinh hoàng thì linh cơ vụt sáng, chàng vội tung người phóng ra khỏi phòng. Nhưng ra khỏi phòng thì dễ, còn muốn ra khỏi tiểu lâu này thì quả thật chẳng dễ chút nào. Bởi lẽ, chẳng biết từ lúc nào mà cửa cầu thang đã bị đóng chết lại, những cửa sổ trên lầu thoát trông như gỗ nhưng thực ra đều là sắt thép !

Đột nhiên Giả Thiếu Du xuất chỉ điểm vào vách thì nghe “keng” một tiếng, hoá ra ngay cả vách cũng làm bằng đồng sắt. Giả Thiếu Du buông xuôi tay, đứng ngẩn người bất động, chàng không thử nữa, vì chàng biết có thử nữa cũng vô ích, tòa tiểu lâu này quả nhiên là một nơi có thể giam người.

Đột nhiên ở sau lưng chàng có âm thanh kỳ lạ vang lên, Giả Thiếu Du quay lại và bất giác sững sờ, thì ra vị Thạch Tam Nương kia đã ngồi trên giường như cũ, trên ngọc diện vẫn tươi cười một cách đậm đăng kêu gọi !

Giả Thiếu Du chau mày, định tung người lướt tới nhưng Thạch Tam Nương đã khai khẩu:

- Đừng động dậy, người động là ta đi, vĩnh viễn người không chạm vào ta được đâu !

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:

- Cô nương đi rồi trở lại như vậy là có ý gì ?

Thạch Tam Nương mỉm cười nói:

- Còn có ý gì nữa ? Ta không nỡ rời xa người thôi !

Giả Thiếu Du nói:

- Chuyện đã đến nước này thì tại hạ mong cô nương nói năng nghiêm túc một chút !

Thạch Tam Nương nói:

- Xem ra người thật là một kẻ lòng dạ sắt đá, không hiểu gì về phong tình, chuyện người khác nằm mơ cũng không được, vậy mà đưa đến trước mặt người, người cũng không động lòng ... – Nàng lắc đầu thở dài nói tiếp – Cũng chẳng biết là người có phúc hay ta không có phần, được rồi, nghe ta nói đây, người muốn biết ta là ai phải không ?

Giả Thiếu Du nói:

- Điều đó dường như không quan trọng !

Thạch Tam Nương bật cười rồi nói:

- Không quan trọng ư ? Nếu người biết ta là ai thì nhất định người sẽ tức điên lên thôi !
Nói cho người biết nhé, ta chính là Tiểu Thúy Hồng !

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:

- Nhưng cô nương không thể nào qua được hai mắt của tại hạ !

Thạch Tam Nương cười cười, nói:

- Người sai rồi, rốt cuộc thì ta đã qua được hai mắt của người, ta chỉ điểm lên mặt chút được vật dịch dung, đủ khiến cho người ta nhìn vào thì thấy rất giống Tiểu Thúy Hồng, nhưng lại cứ cảm thấy ta không phải là Tiểu Thúy Hồng. Nếu không thì làm sao ta có thể khiến người tự chịu thua mà ngoan ngoãn theo ta đến tiểu lâu này ? Sợ rằng đương thời người đã hạ thủ với ta rồi !

Giả Thiếu Du lạnh lùng nói:

- Tại hạ không tin !

Thạch Tam Nương nói:

- Lời là do ta nói, tin hay không tùy người, ta qua mặt người nhưng người không qua mặt ta được, đôi tay của người ta vừa nhìn là biết người là Hạ Hầu Lam rồi !

Giả Thiếu Du hơi rung mình, chàng mỉm cười nói:

- Tại hạ chưa từng nghe nói từ đôi tay mà có thể nhận ra người !

- Người khác thì may ra là không thể, nhưng người đừng quên là hai chúng ta từng sống với nhau nhiều năm, mọi ngày kề tai áp má, da thịt tương thân ...

- Nếu cô nương cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam thì điều đó cũng tốt thôi !

- Không phải cho rằng mà sự thật người là Hạ Hầu Lam !

- Tùy cô nương, trả lời tại hạ một câu, làm sao các người biết tại hạ đang tìm Tiểu Thúy Hồng ?

- Đó là do trí tuệ hơn người của bọn ta, bọn ta đoán là nhất định người sẽ hiểu ra..

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:

- Đừng cho rằng tại hạ là đứa trẻ lên ba, tại hạ là Giả Thiếu Du, không phải là Hạ Hầu Lam !

Thạch Tam Nương nói:

- Nhưng vị cao nhân của ta biết ngươi là Hạ Hầu Lam.

Giả Thiếu Du lại cười nhạt, nói:

- Nếu người đó biết tại hạ là Hạ Hầu Lam thì hẳn không thể phái cô nương đến thử tại hạ !

Thạch Tam Nương hơi rùng mình, nhất thời không biết phải trả lời thế nào !

Giả Thiếu Du lạnh lùng nói tiếp:

- Đừng giả trò trước mắt ta nữa, nói đi, làm sao các người biết ?

Bỗng nhiên Thạch Tam Nương phá ra cười rồi nói:

- Người nghĩ là ta sẽ nói sao ?

Giả Thiếu Du nói:

- Ta đã không thể ra khỏi toà tiểu lâu này thì cô nương còn sợ gì nữa ?

Thạch Tam Nương trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thế thì ta cũng không ngại nói cho người biết, là do Tần Lục nói đấy, người tin không ?

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:

- Cô nương nên biết là tại hạ tin hay không ?

Thạch Tam Nương nói:

- Thực ra người luôn bị che đậy như người trong chiếc trống. Tần Lục cũng là người của bọn ta đấy !

Giả Thiếu Du nói:

- Tại hạ không thể tin ...

Thạch Tam Nương phá lên cười rồi nói:

- Ta nói cho người biết, Tần Lục đã lọt vào tay bọn ta rồi, chỉ cần động một đầu ngón tay thì còn sợ gì hẳn không nói ra dụng ý đến Kim Lăng của người ?

Giả Thiếu Du chấn động tâm thần, chàng hỏi:

- Cô nương nói là Tần Lục đã lọt vào tay các người ?

- Một phút cũng không sai, hiện giờ hẳn cũng đang ở trong Thạch gia đại viện này !

- Đủ rồi, tại hạ dám nói rằng dù có giết hẳn thì hẳn cũng không thể nói ra một chữ.

- Tần Lục là một hảo hán cứng đầu như thế sao ?

- Cứng đầu thì chưa chắc là cứng đầu, nhưng hẳn lại rất trọng nghĩa khí, là một hán tử cương trực rất có tình bằng hữu.

Thạch Tam Nương gật đầu, nói:

- Không sai, Tần Lục đích thị là người như vậy, ta nói thật nhé, chỉ cần phái một người tới rỉ tai Tần Lục mấy câu, nói rằng ta biết tung tích Tiểu Thúy Hồng ...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói:

- Thủ pháp lừa người này quá ấu trĩ, thứ nhất là Tần Lục không thể hồ đồ như vậy, thứ hai người kia đã nói thế thì điều đó biểu thị rằng các người đã biết tại hạ đến đây là để tìm Tiểu Thúy Hồng, mà đã biết thì hà tất phải lừa gạt Tần Lục nữa ?

Thạch Tam Nương ngớ người, nhất thời á khẩu.

Giả Thiếu Du cười cười rồi nói tiếp:

- Tại hạ không hỏi chuyện này nữa, cô nương hãy nói cho tại hạ biết, Thượng Quan Phụng hiện giờ đang ở đâu ?

Thạch Tam Nương hoa dung biến sắc, nàng nói:

- Ta không nói ... – Nàng nghiêm giọng nói tiếp – Ta không thể nói cho người biết, người không phải là Hạ Hầu Lam !

- Tại hạ hành sự thay cho hấn, điều đó có khác gì đâu ?

- Theo ta thấy thì khác biệt rất lớn.

- Nếu tại hạ là Hạ Hầu Lam thì sao ?

- Thì ta càng không nói, ta phải để cho cô ta hết hy vọng ...

- Cô ta và cô nương có thâm thù đại hận gì chứ ?

- Đó là chuyện của ta, trừ phi là Hạ Hầu Lam, bằng không chẳng có ai quản được chuyện này !

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:

- Tại hạ nói rồi, nếu tại hạ là ...

Thạch Tam Nương cắt lời, nói:

- Đó chỉ là nếu, sự thực người không phải ...

Giả Thiếu Du lạnh lùng nói:

- Đừng giở trò “Dục cầm cố túng” (muốn bắt nhưng cố ý thả) để đối phó với tại hạ, chẳng có ích gì đâu, cô nương hãy nói cho tại hạ biết, tại sao cô nương phải nhất quyết biện minh cho được tại hạ có phải là Hạ Hầu Lam hay không ?

Thạch Tam Nương thản nhiên nói:

- Chẳng có gì, vì ta là Tiểu Thúy Hồng !

Tuy trong tiểu lâu đã tối nhưng Giả Thiếu Du vẫn thấy rõ ràng những chuyển biến trên ngọc diện của đối phương, chàng chau mày và bất giác cảm thấy khác thường nên liền hỏi:

- Tại hạ thấy hình như cô nương có tâm sự !

Thạch Tam Nương kinh hoàng, vội mỉm cười nói:

- Tâm sự của ta là khó có thể đoán định rốt cuộc người có phải là Hạ Hầu Lam hay không ?

- Điều đó quan trọng lắm sao ?

- Đương nhiên là quan trọng !

- Nếu tại hạ là ...

- Đừng có nếu, rốt cuộc người có phải hay không ?

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:

- Hạ Hầu Lam đã trúng độc, hiện tại công lực đã mất sạch, chẳng khác một phế nhân, hấn há có thể ...

Thạch Tam Nương cắt lời, nói:

- Không, hấn không thể ...

Bỗng nhiên nàng bế khẩu không nói nữa !

Giả Thiếu Du để ý điều này nên truy vấn:

- Hấn không thể thế nào ?

- Không có gì !

- Được rồi, cô nương không muốn nói thì thôi vậy, nhưng nói cho tại hạ biết, các người định giam tại hạ đến khi nào ?

- Vĩnh viễn !

Giả Thiếu Du "à" một tiếng rồi nói:

- Tại hạ hiểu rồi, chỉ có điều tại hạ không biết các người định dùng thủ pháp gì ?

- Rất đơn giản ! - Thạch Tam Nương nói - Đến lúc đó chỉ cần ấn vào cơ quan thì trong tòa tiểu lâu này chỉ ít cũng có tám chỗ phóng ra khí độc, và chỉ cần ngửi một chút là lập tức hôn mê bất tỉnh ...

Giả Thiếu Du thâm kinh động trong lòng, chàng nói:

- Có nắm chắc không ?

Thạch Tam Nương thản nhiên nói:

- Người đã thử rồi, bản thân người phải hiểu rõ chứ ?

Giả Thiếu Du cười cười, nói:

- Vậy cô nương còn ngại gì mà không nói thêm vài câu với người sắp chết ?

- Người muốn ta nói gì ?

- Chẳng hạn như cô nương bị ai sai khiến, Thượng Quan Phụng hiện đang ở đâu ?

- Chuyện trước thì ta không biết, còn chuyện sau ta không muốn nói !

- Nói vậy nghĩa là sao ?

- Rất đơn giản, ta hành sự đều theo chỉ thị từ một trang giấy, kẻ truyền lệnh là một hắc y nhân bịt mặt, do vậy tự nhiên ta không biết mình bị ai sai khiến, càng không biết ...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói:

- Không biết là ai mà lại nghe lệnh người ta, thế gian có chuyện như vậy sao ?

- Tất nhiên là có ! - Thạch Tam Nương nói - Trong giang hồ chuyện thế này đâu đâu cũng có !

Không sai, đích thị có rất nhiều chuyện thế này trong giang hồ.

Giả Thiếu Du trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vậy chuyện sau thì sao ?

Hình như Thạch Tam Nương rất bức mình với chuyện này, nàng lạnh lùng nói:

- Chẳng có lý do gì cả, không muốn nói là không muốn nói.

Giả Thiếu Du buông xuôi hai tay và nói:

- Thôi được tại hạ đành làm một con ma hồ đồ vậy !

Bỗng nhiên trong mắt Thạch Tam Nương lộ kỳ quang, nàng nói:

- Ta hỏi một câu cuối cùng, rốt cuộc người có phải là Hạ Hầu Lam hay không ?

Giả Thiếu Du cười cười, nói:

- Tại hạ lại phải hỏi lần nữa, điều đó quan trọng lắm sao ?

Thạch Tam Nương gật đầu, nói:

- Đương nhiên là rất quan trọng !

Giả Thiếu Du nói:

- Phải thì sao, không phải thì sao ?

Thạch Tam Nương nói:

- Chớ hỏi nhiều như vậy, chỉ trả lời cho ta biết ...

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:

- Không được, cô nương không nói thì tại hạ cũng không nói !

Ngọc diện của Thạch Tam Nương thoáng hiện dị sắc, nàng gật đầu nói:

- Thôi được, nếu người không phải Hạ Hầu Lam thì người sẽ chết chắc, nếu người là Hạ Hầu Lam thì có thể người không chết ...

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:

- Có gì để giải thích không ?

- Tất nhiên là có !

- Tại sao ? Có lý do gì ?

- Không tại sao cả, và cũng chẳng có lý do gì cả !

- Vậy thì sợ rằng, nếu tại hạ là Hạ Hầu Lam thì cái chết sẽ càng đến nhanh hơn.

Thạch Tam Nương hơi biến sắc, nàng lắc đầu nói:

- Không, nếu người là Hạ Hầu Lam thì người có thể không chết !

Giả Thiệu Du cười cười nói:

- Vậy thì rất đáng tiếc, tại hạ chết chắc, tại hạ không phải là Hạ Hầu Lam !

Một luồng sát khí thoáng hiện qua mặt Thạch Tam Nương, nàng nói:

- Vậy thì người hãy ở đây chờ chết, ta phải đi ...

Một lời chưa dứt thì thân hình Giả Thiệu Du đã lách nhanh như chớp, Áo Ảnh Thiên Ma Chưởng bách phát bách trúng, uy chấn võ lâm, cũng xuất ra như sao xẹt, ấn vào hư không mà chụp về phía Thạch Tam Nương.

Thạch Tam Nương thấy vậy thì hoa dung thất sắc, nàng buột miệng kêu lên:

- A, người là ...

Trong tích tắc sững sờ đó, thân hình mềm mại uyển chuyển của nàng đã bị một luồng hấp lực mạnh hút tới phía trước, toàn thân lập tức rời khỏi mép giường, vì thế cho nên nàng nói chưa hết câu thì đã bị ngũ trảo như móc câu của Giả Thiệu Du chụp vào cánh tay rồi ! Thế nhưng, dường như nàng quên cả đau đớn, quên giằng co, quên kêu la, nàng chỉ nhìn Giả Thiệu Du một cách sững sờ, và tỏ ra xúc động đến độ bất ngờ, nàng lẩm nhẩm tự nói:

- Người chưa chết, người thật sự chưa chết ...

Giả Thiệu Du mỉm cười nói:

- Đúng như cô nương từng nói, nếu tại hạ dễ dàng bị người ta hại chết như vậy thì đâu xứng với danh hiệu Ngọc Diện Du Long Lật Thủ Thần Ma, Tiểu Thúy Hồng, bây giờ cô nương còn gì để nói chẳng ?

Thạch Tam Nương nói:

- Người tin ta là Tiểu Thúy Hồng sao ?

Giả Thiệu Du gật đầu, nói:

- Tin, trước tiên nói cho tại hạ biết...

Tiểu Thúy Hồng rùng mình một cái rồi mới vội nói:

- Đi mau, chậm nữa là không kịp đấy, hãy rời khỏi nơi này trước rồi hãy nói...

Nói đoạn, nàng với một cánh tay còn lại về phía mép giường.

Giả Thiệu Du gạt tay nàng sang một bên và cười nhạt, nói:

- Cô nương muốn làm gì ?

Tiểu Thúy Hồng nói:

- Ấn vào cơ quan mở cửa ...

Giả Thiếu Du cười cười, nói:

- Sợ rằng cô nương muốn ẩn vào cơ quan phóng độc khí đó thôi ? Đừng quên là cô nương đang ở cạnh tại hạ !

Tiểu Thúy Hồng biến sắc, nàng ấp úng nói:

- Người ... người ... người ... Ta thật sự muốn cứu người ...

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:

- Đừng giả trò cũ đối với tại hạ, lúc đầu hại tại hạ, bây giờ cô nương há có thể cứu tại hạ sao ? Bây giờ đã có ý cứu tại hạ thì lúc đầu hà tất phải hại tại hạ ?

Tiểu Thúy Hồng gật đầu mạnh và nói:

- Không sai, lúc đầu là ta hại người, nhưng người có biết tại sao người rơi xuống hố mà không chết, tại sao công lực của người có thể phục hồi trở lại không ?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói:

- Đó là do Hạ Hầu Lam ta mạng lớn.

Tiểu Thúy Hồng nói:

- Người có biết là người trúng độc gì không ?

- Độc gì ?

- Người từng nghe nói về vô ảnh tán công tán chưa ?

- Cái gì ? Cô nương nói tại hạ trúng vô ảnh tán công tán à ?

- Không sai, nếu người trúng đủ phân lượng vô ảnh tán công tán thì người đừng mơ đến chuyện rơi xuống hố mà không chết, công lực tuyệt thế của người há có thể phục hồi được sao ?

Giả Thiếu Du chấn động tâm can, chàng nói:

- Cô nương nói tại hạ trúng độc không đủ phân lượng chẳng ?

Tiểu Thúy Hồng gật đầu, nói:

- Đó là do ta hạ không đủ phân lượng !

Giả Thiếu Du cau mày nói:

- Tại sao cô nương phải làm như vậy ?

Tiểu Thúy Hồng nói:

- Tại vì ta ...

Bỗng nhiên nàng đổi giọng nói:

- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, đi mau thôi, nếu chậm là không kịp đấy !

Nói đoạn, nàng lại với tay về phía thành giường.

Giả Thiếu Du giữ lại và nói:

- Đừng vội, chờ tại hạ tin cô nương rồi hãy tính !

Tiểu Thúy Hồng biến sắc, nàng nói:

- Thế nào, người không tin ta sao ?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói:

- Không sai !

Tiểu Thúy Hồng càng khẩn trương, nàng nói:

- Chờ đến lúc người tin ta thì sợ rằng không kịp nữa rồi.

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:

- Không sai, chờ đến lúc tại hạ tin cô nương thì có lẽ mọi chuyện đã muộn, nhưng tại hạ không thể không làm như vậy ...

Tiểu Thúy Hồng lại biến sắc, nàng gượng cười một cách bi thương và nói:

- Đây là tấm lòng thành của ta ...

Đột nhiên nàng trở tay vỗ vào ngực mình, toàn thân nàng chấn động, nàng nói tiếp:

- Thế này người có thể tin ta không ?

Ngọc thủ buông xuống nhưng trên ngực còn cắm một lưỡi phi đao mỏng như giấy và tinh xảo như lá liễu, hiện chỉ còn chuôi phi đao lộ ra bên ngoài !

Giả Thiếu Du cả kinh thất sắc, chàng vội kêu lên:

- Tiểu Thúy Hồng ! Nàng ...

Trên môi Tiểu Thúy Hồng hiện nụ cười bi thảm, nàng nói:

- Không cần nói nữa, cho ta ấn vào cơ quan đi !

Nói đoạn nàng lại vung tay ấn vào mép giường ! Lần này Giả Thiếu Du không ngăn cản nữa ! Tay của Tiểu Thúy Hồng vừa chạm vào mép giường, thì cửa sổ lập tức mở ra, nàng cố gắng chỉ tay ra ngoài và nói:

- Mau, đi ra theo lối đó ...

Giả Thiếu Du vừa hổ thẹn, vừa hối hận chàng kêu lên:

- Thúy Hồng ! Nàng ...

Tiểu Thúy Hồng cắt lời nói:

- Người hiểu được là tốt rồi, đi mau thôi !

Giả Thiếu Du gật đầu rồi ôm ngang thắt lưng nàng, tung người phóng qua cửa sổ mà ra ngoài. Bên ngoài là hậu viện của Thạch gia đại viện, cũng là nơi tiếp giáp với vùng yên tĩnh phía sau Phu Tử Miếu.

Giả Thiếu Du ôm Tiểu Thúy Hồng vượt qua tường rào Thạch gia đại viện rồi dừng bước trên đất hoang vắng sau Phu Tử Miếu. Màn đêm đã buông tứ bề không một bóng người,

chàng đặt Tiểu Thúy Hồng xuống một bãi cỏ rồi định điểm huyết cầm máu cho nàng, nhưng nàng khẽ lắc đầu, nói:

- Không cần đâu, người biết đây là yếu huyết mà ...

Giả Thiếu Du rùng mình, chàng nói:

- Thúy Hồng, tại sao nàng...

Tiểu Thúy Hồng gượng cười, nói:

- Không đâm vào yếu huyết thì há có thể khiến cho người tin được sao ? Chỉ cần người thoát được thì ta có chết mười mạng cũng cam tâm tình nguyện. Ta chỉ cần người hiểu phần tâm ý này của ta thôi, không sai, bản tính của ta đâm đặng nhưng đối với người là thật lòng, trước đây, trên thuyền hoa của ta chỉ hy vọng...

Bỗng nhiên nàng đổi giọng nói tiếp:

- Nhưng người vẫn không động lòng, và từ đó trở đi, ta cũng hiểu ra rằng, Ngọc Diện Du Long Lật Thủ Thần Ma đích thị là một nam tử cái thế đầu đội trời, chân đạp đất...

Giả Thiếu Du định khai khẩu nhưng nàng đã lắc đầu và nói tiếp:

- Để cho ta nói hết đã, nếu không nổi sâu trong lòng sẽ khiến ta chết mà không thể nhắm mắt...

Giả Thiếu Du chưa kịp nói thì Tiểu Thúy Hồng lại tiếp lời:

- Nhưng trong lòng ta cũng ngấm hận người, một mặt vì người chẳng ngó ngang gì đến ta, một mặt khác là vì trong lòng người đã có người khác, đương thời ta hận là không thể giết chết hai người cùng một lúc. Tiếc rằng lệnh truyền chỉ cần ta thừa cơ hạ độc một mình người ...

Nàng lắc đầu gượng cười rồi nói tiếp:

- Có trời mới biết trong lòng ta có bao nhiêu mâu thuẫn, ta lại không nhẫn tâm nên chỉ hạ phân nửa lượng vô ảnh tán công tán, đó là vì có người ngầm giám sát ta nên ta không thể không làm như vậy, song hấn chỉ biết ta nghe lệnh mà hành sự, còn hạ độc bao nhiêu thì hấn lại không biết ...

Giả Thiếu Du hỏi:

- Tiểu Thúy Hồng, người đó là ai ?

Tiểu Thúy Hồng nói:

- Là tổng quản Tư Nhất Quý của Thạch gia đại viện, không, hấn kêu bằng Tư Lương Tướng, trên giang hồ có ngoại hiệu là "ác sư phụ", hấn nguyên là ...

Đôi mày kiếm của Giả Thiếu Du đột nhiên dựng lên, chàng nói:

- Thì ra là tên thất phu này, Tiểu Thúy Hồng, Thạch gia đại viện đó thật ra là ...

Tiểu Thúy Hồng lắc đầu, nói:

- Trừ tòa Thạch gia đại viện ra, còn lại tất cả đều là giả !

Giả Thiếu Du nói:

- Vậy nàng chịu sự sai khiến của ai ?

- Ta không biết thật mà, chỉ có Tư Lương Tướng là kẻ duy nhất tiếp xúc với ta !

- Vậy Thượng Quan cô nương ...

- Ta cũng không biết !

- Tiểu Thúy Hồng, nàng...

- Thật mà, ta là người sắp chết thì còn ghen tương đồ kỵ với cô ta làm gì ? Thực ra, ta cũng biết chỉ có cô ta mới xứng với người, còn tấm thân tàn hoa bại liễu này ...

Nàng gượng cười rồi đổi giọng nói tiếp:

- Không nói những chuyện đó nữa, để ta nói tiếp cho người biết, sau khi người bị bức nhảy xuống Hồng Trạch Hồ, thì ta hối hận và ray rứt vô cùng, nhưng vẫn nuôi một chút hy vọng. Quả nhiên chẳng bao lâu sau thì có lệnh truyền tối, thực ra chỉ là chuyện từ trưa hôm nay mà thôi, lệnh cho ta giả làm như Tiểu Thúy Hồng nhưng không phải Tiểu Thúy Hồng để dẫn dụ người cắn câu, sau đó làm rõ lai lịch của người là nhân vật từ phương nào. Có trời mới biết khi đó ta cao hứng như thế nào, nhưng ta lại không chịu thừa nhận, nếu không...

Nàng lắc đầu rồi nói tiếp:

- Có lẽ đây là số mệnh của ta, nhưng được chết trong vòng tay của người là ta mãn nguyện lắm rồi ...

Đột nhiên thân hình nàng co giật liên hồi, sắc diện càng lúc càng nhợt nhạt, nàng gượng cười nói:

- Không xong rồi, sắp đến giờ ta phải đi rồi, người đã hiểu rồi chứ ?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói:

- Thúy Hồng, ta hiểu rồi, Hạ Hầu Lam này nợ nàng nhiều quá ...

- Không !

Tiểu Thúy Hồng nói:

- Ta hại người rồi lại cứu người, như thế là công bằng, không ai nợ ai cả ...

Giả Thiếu Du định nói nhưng Tiểu Thúy Hồng đã lắc đầu, nói tiếp:

- Đừng để ta phải mang theo sự bất an ra đi, được chứ ?

Giả Thiếu Du khẽ gật đầu, Tiểu Thúy Hồng lại nói:

- Cuối cùng ta nói cho người biết, ta vốn cũng là nữ tử con nhà lương thiện, chỉ đáng hận là bản tánh dâm đảng, đi sai một bước mà làm hại cả đời mình, ta họ Cơ, kêu bằng Cơ Ngọc Hoa ...

Lời chưa dứt thì đôi môi thất sắc, thân hình co giật một lúc rồi bất động, song mục thất thần, đầu ngoẹo qua một bên...

Giả Thiếu Du không nói gì và cũng không có động tĩnh gì, trông trắng trong đôi mắt chàng từ từ đỏ lên, đột nhiên chàng ôm thi thể Tiểu Thúy Hồng đứng dậy rồi chậm rãi đi về phía Thạch gia đại viện ! Đến trước cổng Thạch gia đại viện, chàng không vượt tường mà đưa tay gõ cửa, thanh âm chấn động một vùng ! Nhưng gõ cửa rất lâu mà bên trong không có động tĩnh gì, rõ ràng Tư Lương Lương và Thạch Võ đã phát hiện chàng tẩu thoát và đoán thế nào chàng cũng trở lại tìm nên chúng đã cao chạy xa bay.

Giả Thiếu Du đành quay người nhưng vừa đi được mấy bước thì đột nhiên dừng chân. Thì ra lúc này đã đến giờ lên đèn, thành Kim Lăng đang hồi náo nhiệt, hội thuyền hoa đang trên sông Tần Hoài đã bắt đầu, người người chen chân đi xem hội, chàng ôm một nữ nhân trên tay mà lại là một thi thể đã hương tiêu ngọc tán thì còn có thể đi đâu được ?

Chỉ cần bị một người trông thấy là đủ để kinh thế hãi tục, gây chấn động cả thành Kim Lăng rồi ! Thế là chàng đành quay lại, vượt tường mà vào Thạch gia đại viện.

Hồi lâu sau chàng quay trở ra bằng cổng chính, hai tay trống không, chẳng biết chàng đã đặt thi thể Tiểu Thúy Hồng ở nơi nào. Chàng cũng chẳng buồn nhìn lại Thạch gia đại viện một lần nữa, đó không phải cảnh tượng náo nhiệt trên sông Tần Hoài trước mắt hấp dẫn chàng, mà vì Thạch gia đại viện là một nơi thương tâm.

Tiểu Thúy Hồng vì chàng và cũng vì hai chữ si tình mà hy sinh ! Nỗi đau này, nỗi ray rứt này sẽ khắc sâu vào tâm linh chàng và sẽ theo chàng suốt cuộc đời, chỉ đáng tiếc là cái chết của Tiểu Thúy Hồng không đem lại cho chàng chút manh mối gì để truy tìm.

Cố nhiên cái chết của Tiểu Thúy Hồng phân nửa là do nàng bước sai một bước mà dẫn đến hậu quả bi thương, nhưng đối với chàng mà nói, Tiểu Thúy Hồng là một kỳ nữ đáng hoài niệm, đáng khâm phục.

Cái chết của Tiểu Thúy Hồng tuy không để lại cho chàng một manh mối gì có thể tìm, nhưng lại để cho chàng một mối nghi ngờ khó hiểu ! Đó là đến lúc này chàng vẫn không biết kẻ trong bóng tối kia là ai, làm sao biết chàng đến đây tìm Tiểu Thúy Hồng, mối nghi ngờ này khiến chàng nghĩ không thông, và giải không ra !

Suy nghĩ kỹ thì người biết chàng cần tìm Tiểu Thúy Hồng chỉ có Tần Lục, Thiết Ngưu và mấy người của La gia, nhưng người của La gia thì không có khả năng rồi, vì mấy người của La gia đều biết chàng là Hạ Hầu Lam, đã như vậy thì không cần phải bảo Tiểu Thúy Hồng thăm dò thử xem chàng có phải là Hạ Hầu Lam hay không ? Còn Tần Lục và Thiết Ngưu thì càng không có khả năng là người của bọn chúng.

Có khả năng trong lúc giúp chàng dò hỏi tung tích Tiểu Thúy Hồng mà hai vị bằng hữu đầy nhiệt tâm này vô ý để lộ mục đích của chàng. Nhưng sáng nay khi gặp lại Tần Lục, chàng không nghe Tần Lục nói gì đến chuyện này.

Như vậy là Thiết Ngưu vô ý để lộ chăng ? Vấn đề này cũng là một câu đố, nhưng câu đố này không khó giải, vì chỉ cần gặp Tần Lục hoặc Thiết Ngưu, chẳng cần hỏi, chỉ cần quan sát lời nói và sắc diện là đủ biết rồi !

Vừa đi vừa nghĩ, vô tình đôi chân đã đưa chàng rời Thạch gia đại viện khá xa ! Dọc theo bờ sông Tần Hoài rộn vang tiếng chiêng tiếng trống cùng tiếng kêu la inh ỏi, ánh đèn đường như chàng không nghe không thấy gì trong lòng căn bản không một chút xúc động.

Đột nhiên song mục Giả Thiếu Du lấp lánh hàn quang, chân trái soạt ra sau, thân hình vừa lách qua một bên thì "vèo vèo !" hai đạo bạch quang xẹt qua người chàng bay đi ! Giả Thiếu Du quét mục quang nhìn ra thì thấy nơi phát ra ám khí chính là tại đám đông cạnh bờ sông, mọi người đều vung tay múa chân kêu la inh ỏi, nào có chút dị trạng gì đâu ? Và có thể nhận ra ai được đâu ?

Xem ra, nguy cơ đang rình rập quanh chàng Giả Thiếu Du ! Tuy nhiên, chàng vẫn bình tĩnh kẹp tay sau lưng rồi ung dung bước đi, kể đó, chàng dừng bước phía sau lưng đám đông và lặng lẽ quan sát sau lưng từng người một.

Hồi lâu sau, đột nhiên có một người cúi xuống, đó là một hắc y đại hán, hắc y cúi xuống nhặt một vật trên đất, vật đó là chiếc khăn tay ! Khi hắc y vừa nhặt chiếc khăn thì thân hình hắc y bỗng nhiên chấn động, sau khi đứng thẳng ngườilên, hắc y lập tức chen vào đám đông mà đi tới trước.

Xem náo nhiệt thì ai ai cũng muốn chen đến đứng trước, điều này chẳng có gì kỳ lạ. Nhưng trên môi Giả Thiếu Du lại thoáng hiện vẻ cười nhạt, đồng thời chàng cũng cất bước đi tới ! Song chỉ đáng tiếc là vì người xem náo nhiệt quá đông, nên khi Giả Thiếu Du chen được vào trong thì hắc y đại hán kia đã mất hút tung tích. Thế là chàng đành quay trở ra, hai tay kẹp sau lưng mà đi. Chàng đi không lâu thì trong đám đông ở ngoài xa mấy trượng, có một người cũng chen ra, đó chính là hắc y đại hán vừa cúi nhặt chiếc khăn lúc nãy. Song mục hắc y không ngừng chuyển động, thần sắc đầy vẻ khấn trương, hắc y đảo mắt nhìn tứ phía rồi vội vàng bỏ đi về hướng đông.

Nhưng hắc y vừa đi được mấy bước thì đột nhiên có một giọng lạnh lùng cất lên sau lưng:

- Các hạ, xin dừng bước !

Hắc y đại hán rùn g mình, hắc y vội quay ngoắt người lại, trước mắt hắc y chính là Giả Thiếu Du, chẳng biết chàng xuất hiện từ khi nào, chỉ thấy thần sắc chàng lạnh lùng kinh người.

Hắc y đại hán biến sắc, hai vai khẽ run run, dường như hắc y muốn quay người bỏ chạy nhưng không dám, một lát sau hắc y trấn tĩnh thần rồi gượng gạo hỏi:

- Bằng hữu gọi tại hạ chẳng ?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói:

- Đúng vậy !

Hắc y đại hán nói:

- Bằng hữu có điều chi chỉ giáo ?

Giả Thiếu Du nói:

- Nơi này người đông, đối với các hạ và tại hạ đều có điều bất tiện, tại hạ muốn mời các hạ quá bước qua bên kia nói chuyện.

Hắc y đại hán càng biến sắc, hấn nói:

- Bằng hữu, chúng ta có quen biết nhau không ?

- Không quen biết nhưng tứ hải giai huynh đệ, gặp nhau hà tất phải là quen biết ? Gặp nhau một đôi lần rồi sẽ quen biết thôi, vả lại tại hạ không biết các hạ nhưng các hạ lại biết tại hạ, đừng có đứng thộn người ra đó, đi thôi !

- Bằng hữu muốn tại hạ đi đâu ?

- Đến một nơi không xa, chỉ quanh quẩn vùng này thôi, đến nơi người ắt biết.

- Không được, bằng hữu, tại hạ còn có chuyện, tại hạ không muốn đi, có gì cứ nói ở đây ...

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:

- Các hạ nên hiểu, điều đó không do các hạ quyết định đâu !

Hắc y đại hán bật cười, nhưng cười là để trấn áp vẻ kình hoàng, hấn nói:

- Bằng hữu, các hạ nên nhìn xem đây là nơi nào, có bao nhiêu người, tại hạ chỉ cần kêu lên một tiếng là có thể yên yên ổn ổn mà qua đường, các hạ có tin không ?

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:

- Ta tin, nhưng chỉ cần người tự tin là nhanh hơn ta thì người cứ kêu lên đi !

Hắc y đại hán nói:

- Ta cũng muốn thử xem...

Hấn há miệng định kêu lên, nhưng đích thị là hấn không thể nhanh hơn Giả Thiếu Du, một tiếng kêu chưa phát ra khỏi miệng thì hấn đã bị điểm á huyết rồi !

Kêu không được nhưng Hắc y đại hán lại quay người định chạy ! Nhưng hấn làm sao có thể nhanh hơn Giả Thiếu Du ? Chân chưa động thì vai trái đã bị ngũ trảo của chàng chụp giữ lại, toàn thân hấn chấn động, tuy nhiên hấn cũng quay người định phản kháng.

Đột nhiên trong đám đông có người lớn tiếng kêu lên:

- Mau xem, bên kia có người đánh nhau.

Tiếng kêu này khiến những người xem náo nhiệt đều quay đầu lại. Giả Thiếu Du chỉ cau mày rồi đẩy hắc y đại hán đi !

Lại có người kêu lên:

- Đây, bằng hữu, người định đưa hấn đi đâu đấy ?

Lúc này đã có mấy người tách khỏi đám đông và bước lại, một kẻ hỏi:

- Đây bằng hữu, xảy ra chuyện gì thế ?

Một người khác nói:

- Bằng hữu, thôi đi, có chuyện gì ghê gớm đâu ! Hôm nay là ngày xem não nhiệt của mọi người ở Kim Lăng thành, mấy năm mới có một lần...

- Đúng vậy ! - Có người tiếp lời - Hãy nể mặt mọi người ở đây mà bỏ qua rồi đi xem não nhiệt thôi !

Người này một lời, người kia một tiếng, chớp mắt đám đông đã vây Giả Thiếu Du và Hắc y đại hán vào giữa ! Tất nhiên Giả Thiếu Du hiểu đây là chuyện gì, chàng cau mày định khai khẩu thì đột nhiên chàng phát hiện thân hình hắc y đại hán chấn động rồi khụy xuống ! Giả Thiếu Du lập tức hiểu ra rằng hắc y đại hán đã bị ám toán và đã tắt thở, nếu để bọn người này phát giác thì e rằng...

Trong lòng chàng vừa chấn động thì có một tên hiếu sự xông tới, một tay đẩy chàng, còn một tay khác đẩy vào người hắc y đại hán, đồng thời miệng nói:

- Thôi đi, bằng hữu, thả hán đi ... - Động tác như có ý can hai người ra !

Nhưng khi tay hán vừa chạm vào người hắc y đại hán thì hán buột miệng kêu thất thanh, song mục trừng trừng nhìn lên mặt hắc y đại hán, và nói:

- Sao mặt hán bầm tím, hai mắt trắng bạch, các vị mau đến xem...

Không sai, sắc diện của hắc y đại hán lúc này đích thị là đã tím bầm, hai mắt trắng bạch, cổ ngửa ra sau như người không xương...

Một tiếng kêu khiến cho nhiều người chú ý, lập tức đám đông lại nhốn nháo:

- Hán hôn mê rồi ...

- Không giống hôn mê, không giống hôn mê, mà giống như ...

- Giống như đã chết !

Một lời này vừa phát ra thì đám đông vội lui ra sau mấy bước rồi kêu lên:

- Giết người rồi ! Giết người rồi !

- Xảy ra án mạng ! Xảy ra án mạng rồi !

Mấy tiếng kêu la này lại khiến những người xem não nhiệt ngoài bờ sông chạy tới, chớp mắt đám đông càng đông thêm.

Có kẻ thuận miệng kêu lên:

- Tên này thật ác độc, giải hán lên nha môn thôi !

Mỗi người một lời, tiếng kêu la kinh thiên động địa. Giả Thiếu Du biết là mình đã mắc mưu nhưng chàng vẫn rất bình tĩnh, nhất thời đứng yên tại chỗ mà không nói một câu.

Đột nhiên có người rẽ đám đông bước vào giữa, đó là một tử y hán tử, song mục người này rất có thần, vừa nhìn có thể biết ngay là nhân vật võ lâm, mà sở học cũng không tầm thường. Tử y hán tử này mày rậm mắt to, thân hình lực lưỡng, khí thế uy mãnh, kinh người, song mục xạ hàn quang nhìn Giả Thiếu Du từ đầu đến chân rồi nói:

- Bằng hữu quý tánh xưng hô thế nào ?

Giả Thiếu Du thản nhiên:

- Tại hạ họ Giả, Giả Thiếu Du !

Tử y hán tử đưa tay chỉ Hắc y đại hán và nói:

- Giả bằng hữu, xảy ra chuyện gì vậy ?

Giả Thiếu Du bình thản nói:

- Hắc trốn trong đám đông dùng ám khí đánh lén tại hạ, rồi bị tại hạ tóm được, khi mọi người vây đến thì hắc lại bị kẻ khác dùng ám khí tẩm độc giết người diệt khẩu, giá họa cho tại hạ ! Chỉ có thể thôi !

Lại có người kêu lên:

- Tên này thật độc ác, đã giết người còn đổ hô cho kẻ khác !

Câu này khiến đám đông vốn đã im lặng, lập tức nhốn nháo trở lại !

Lại có người khác nói:

- Đừng đôi co với hắc, mau giải hắc đi gặp quan thôi !

- Đúng ! Giải hắc lên nha môn !

- Đúng ! Đúng !

Trong chớp mắt đương trường náo loạn hắc lên ! Tử y hán tử liền giơ cao hai tay ra hiệu cho mọi người bình tĩnh, sau đó gã quay sang nói với Giả Thiếu Du:

- Giả bằng hữu, các hạ là bằng hữu thuộc lộ anh hùng hảo hán nào ?

Giả Thiếu Du cười cười nói:

- Độc lại độc vãng, không thuộc lộ số nào ...

Tử y hán tử nói:

- Giả bằng hữu, mọi người đều đã lẫn lộn nhiều năm trên giang hồ, người sáng mắt...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói:

- Đã vậy thì các hạ phải nhìn ra người này không do tại hạ giết.

Tử y hán tử nói:

- Giả bằng hữu cũng phải đưa ra một vài chứng cứ nếu không sợ rằng khó có thể thuyết phục chúng...

Giả Thiếu Du nói:

- Mời các hạ xem thử, vết thương trí mạng của người này chẳng phải là ở sau lưng đó sao ?

Tử y hán tử nhìn ra sau lưng hắc y đại hán rồi nói:

- Không sai, đó là hai mũi Mai Hoa châm tẩm độc.

Giả Thiếu Du nói:

- Vậy các hạ thử nghĩ xem, đến bây giờ người này vẫn đối mặt với tại hạ ...

Tử y hán tử gật đầu, nói:

- Không sai, các hạ không thể hạ thủ từ sau lưng của hấn...

Giả Thiếu Du tiếp lời:

- Vậy mời các hạ tìm trên người tại hạ xem có mũi ám khí Mai Hoa châm nào không ?

Tử y hán tử lắc đầu, nói:

- Không cần, tại hạ biết là không thể có, chỉ có điều đó là ai ...

Giả Thiếu Du nói:

- Vừa rồi các hạ có nghe tiếng hô đánh nhau không ?

Tử y hán tử gật đầu, nói:

- Có nghe ! Thế nào ?

Giả Thiếu Du nói:

- Kẻ giết người này phải là người hô đánh nhau đó !

Tử y hán tử quét mục quang nhìn vào đám đông.

Lúc này có người kêu lên:

- Tại hạ thấy người đó hấn đã bỏ đi rồi, đi về hướng đông.

Giả Thiếu Du cười cười, nói:

- Bây giờ các hạ thấy thế nào ?

Tử y hán tử không trả lời, mà khoát tay nói với đám đông:

- Mọi người đi xem náo nhiệt thôi, không có chuyện gì nữa rồi, người này không phải bị vị bằng hữu này giết, hung thủ giết người đã sớm cao chạy xa bay, giải tán thôi, giải tán thôi !

Mọi người nghe vậy thì cũng muốn giải tán, nhưng đột nhiên có kẻ kêu lên:

- Lẽ nào như thế này là thôi ? Dù thế nào thì cũng phải giải hấn lên nha môn mới được !

Đám đông lại nhốn nháo, kẻ xướng người họa, nhất thời náo động trở lại !

Tử y hán tử vội khoát tay và nói:

- Chuyện trên giang hồ đã có người giang hồ lo, quan phủ quản không được đâu !

Sự nhốn nháo vừa lắng xuống thì bỗng nhiên lại có người kêu lên:

- Trên mặt họ Giả này có đeo mặt nạ, bảo hấn cởi xuống đi...

Đám đông lại sông động, Tử y hán tử cũng bất giác ngẩn người.

Song mục Giả Thiếu Du xuất hiện kỳ quang, chàng nói:

- Các hạ, còn có đồng bọn của kẻ giết người ở đây đấy !

Tử y hán tử gật đầu rồi quay sang đám đông, quát lớn:

- Người vừa nói là ai, mời bước ra ngoài đi !

Một người trong đám đông có vẻ sợ hãi đáp:

- Là tại hạ !

Tử y hán tử đưa tay vẫy hấn và nói:

- Xin mời bước ra ngoài !

Đám đông dịch chuyển, một hán tử thấp bé bước ra, thần sắc trên mặt đầy vẻ bất an !

Giả Thiếu Du mỉm cười hỏi:

- Bằng hữu, làm sao người biết tại hạ có đeo mặt nạ ?

Hán tử thấp bé ấp úng nói:

- Vừa rồi có một người bên cạnh nói cho tại hạ biết.

Tử y hán tử lập tức quét mục quang lục tìm trong đám đông.

Giả Thiếu Du thản nhiên nói:

- Không cần tìm nữa, nhất định là hấn đã chuồn sớm rồi !

Hán tử thấp bé ngạc nhiên gật đầu:

- Không sai, hấn đã đi rồi, làm sao người biết ?

Giả Thiếu Du khoát tay, nói:

- Bằng hữu, không còn chuyện của người nữa, người đi đi, nhưng nên nhớ lần sau phạm chuyện gì cũng chớ xuất đầu lộ diện, đừng để người khác lợi dụng mà mang họa đấy nhé !

Hán tử thấp bé sững người, nhưng hấn không nói gì thêm, mà vội quay người chen ra ngoài. Đám đông cũng lần lượt giải tán, ai nấy đều quay ra bờ sông xem náo nhiệt. Nhưng giữa lúc đám đông giải tán thì song mục Giả Thiếu Du lấp lánh hàn quang, đột nhiên chàng quát khê:

- Các hạ cẩn thận !

Vừa nói chàng vừa nhắc thi thể hắc y đại hán lên và quét về phía sau tử y hán tử !

Tử y hán tử vừa sững sờ thì hữu thủ của Giả Thiếu Du đã trầm xuống, chàng dùng tả thủ nâng thi thể Hắc y đại hán đưa lên trước, và nói:

- Các hạ, xin mời xem này !

Tử y hán tử vừa nhìn vào thi thể Hắc y đại hán thì lập tức biến sắc rùng mình ! Thì ra trên thi thể hắc y đại hán này ghim đầy Mai hoa châm nhỏ li ti như lông bò, mỗi mũi đều lấp lánh màu xám, rõ ràng là được tẩm chất kịch độc.

Giả Thiếu Du mỉm cười, chàng dùng tay phải chỉ ra xa xa phía trước và nói:

- Mời các hạ xem kìa !

Tử y hán tử quét mục quang nhìn theo hướng Giả Thiếu Du ch ?, thần sắc lại biến động, đôi mày rậm nhướng cao ! Thì ra theo hướng Giả Thiếu Du chỉ, có một hắc y hán tử cao cao gầy gầy đang ở ngoài xa ba mươi trượng rồi. Tuy chỉ có thể thấy sau lưng nhưng từ bóng dáng phía sau cũng có thể biết người này đang rất kinh hoảng.

Song mục của tử y hán tử đã đỏ bừng như lửa, gã định tung người truy theo nhưng ngay lúc đó, đột nhiên có một bóng trường bào từ tửu quán bên cạnh bờ sông lướt ra. Thân pháp uy mãnh như chim ưng, và nhanh như chớp, bóng trường bào bỏ nhào đến chỗ hắc y hán tử cao gầy đang chạy.

Chỉ thấy bóng trường bào khẽ phất tay một cái thì hắc y hán tử cao gầy đã ngã ngửa ra đất rồi nằm yên bất động. Trong chớp mắt, bóng trường bào cũng hiện nguyên hình, Giả Thiếu Du cau mày vì chàng nhận ra đó là Án Tử Phong đầy thần bí !

Lão vẫy tay về phía bên này và nói:

- Giả lão đệ, xin mời qua đây ngồi !

Lão ta tỏ ra thản nhiên như chẳng có chuyện gì !

Giả Thiếu Du không thể không đáp lời:

- Mời lão trượng cứ tự nhiên, tại hạ sẽ qua ngay.

Lúc này có hai đại hán tử trong tửu quán đi ra, và đến cúi người trước Án Tử Phong, chỉ thấy Án Tử Phong khẽ dặn dò hai tên này mấy câu gì đó, hai đại hán lập tức khiêng hắc y hán tử cao gầy đi về hướng đông.

Án Tử Phong lại vẫy tay qua bên này ra hiệu chào hỏi rồi đi vào tửu quán. Tử y hán tử định phóng bước truy theo hai đại hán đang khiêng hắc y hán tử nhưng Giả Thiếu Du ngăn lại và nói:

- Các hạ, không cần đâu, người đó đã bị điểm tử huyết rồi !

Tử y hán tử rung mình biến sắc, gã vội nói:

- Lão ta làm vậy là ...

Giả Thiếu Du cắt lời, và nói:

- Có lẽ đó là hảo ý của lão ta !

Tử y hán tử ngạc nhiên hỏi:

- Giả bằng hữu biết lão ta à ?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói:

- Chỉ mới quen thôi, nhưng lão ta là người rất nhiệt tình với người khác.

Hắc y hán tử trầm mặc một lúc rồi nói:

- Dù nói thế nào thì tại hạ cũng phải đi cảm ơn lão một tiếng.

Giả Thiếu Du mỉm cười nói:

- Điều đó không cần, người kia đối phó tại hạ chớ không phải các hạ, người phải đi cảm ơn lão là tại hạ, các hạ có việc gì xin cứ tự nhiên.

Tử y hán tử nói:

- Giả bằng hữu, tại hạ không phải là hạng người không biết điều, đại ân không dám nói lời cảm ơn suông...

Giả Thiếu Du nói:

- Cứ xem là đại ân nhưng việc các hạ giúp tại hạ hôm nay cũng công bằng rồi !

Tử y hán tử nói:

- Giả bằng hữu không cần nói nhiều, đại ân này tại hạ sẽ ghi nhớ mãi trong lòng...

Gã ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Còn như tên họ thật cùng diện mạo của Giả bằng hữu ...

Giả Thiếu Du cười cười nói:

- Nếu còn có duyên gặp lại thì khi đó tại hạ sẽ nói cho các hạ biết.

Tử y hán tử chau mày nói:

- Đã vậy thì tại hạ xin cáo biệt.

Gã cung thủ chào rồi quay người cất bước ! Giả Thiếu Du cũng nhắc thi thể hắc y đại hán lên, và đi về phía hoang vắng cách bờ sông, thoáng chốc đã mất hút vào bóng đêm.

Hồi lâu sau chàng từ trong bóng tối bước ra, đoạn đi về phía tửu quán cạnh bờ sông, trong tay đã không còn thi thể hắc y đại hán.

Án Tử Phong ngồi một mình một bàn trong tửu quán, ngoài chén đĩa của lão ra, phía đối diện còn có thêm một đôi đĩa, một chén, và một chung rượu nữa. Tửu quán rộng lớn nhưng chỉ có độc nhất một mình lão, xem ra lão đã đợi khá lâu rồi.

Vừa thấy Giả Thiếu Du bước vào thì lão vội đứng lên nghênh tiếp và mỉm cười nói:

- Sao lão đệ nữ để lão phu trông ngón gmuốn rách cả mắt vậy ?

Giả Thiếu Du thản nhiên mỉm cười nói:

- Lão trượng nên biết, tại hạ không thể đưa một thi thể vào tửu quán !

Án Tử Phong mỉm cười nói:

- Điều đó cũng chẳng hù được ai, vì tửu khách đã bị lão phu hù chạy cả rồi.

Nói đoạn lão mời Giả Thiếu Du ngồi, sau đó tự tay rót rượu mời chàng. Giả Thiếu Du mỉm cười nói:

- Thân thủ của lão trượng thật là cao cường.

Án Tử Phong nói:

- Quá khen, quá khen, nếu sánh với lão đệ thì chẳng khác gì đom đóm với mặt trăng.

Giả Thiếu Du nói:

- Lão trượng khiêm tốn rồi, không phải tại hạ oán lão trượng nhưng vừa rồi lão trượng hạ thủ hơi nặng...

Án Tử Phong chau mày nói:

- Hạng giang hồ bại hoại, tiểu nhân gian hiểm đó thì còn để lại làm gì ?

Giả Thiếu Du lắc đầu nói:

- Lão trượng còn có chỗ không biết, tại hạ đang muốn bắt sống hắn để truy ra người chủ trì trong bóng tối.

Án Tử Phong ngạc nhiên nói:

- Cái gì, sau lưng hắn còn có người chủ trì sao ?

Giả Thiếu Du gật đầu nói:

- Đúng vậy !

Án Tử Phong đập bàn, nói:

- Đáng chết ! Ta cứ ngỡ hắn chỉ hành động một mình, nếu không thì bất luận thế nào ta cũng không làm thế ...

- Đương nhiên rồi ! - Giả Thiếu Du cười cười nói - Nếu tại hạ không quen biết lão trượng trước thì tại hạ đã hoài nghi lão trượng cố ý giết người diệt khẩu rồi.

Án Tử Phong biến sắc, nhưng lão liền phá lên cười rồi nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, lão đệ, ta là người chủ trì đấy !

Giả Thiếu Du mỉm cười nói:

- Lão trượng, điều đó cũng không chừng !

Án Tử Phong lại cười lớn mấy tràng, hồi lâu sau mới nâng chung rượu lên mời và nói:

- Nào, lão đệ, tửu phùng tri kỷ thiên bôi tửu, chúng ta cạn chung này thôi chỉ có điều người phải cẩn thận, nếu ta là người chủ trì thì kế thứ nhất không thành, ắt sẽ có kế thứ hai, trong rượu này ...

Giả Thiếu Du nâng chung và tiếp lời:

- Dù là độc dược đoạn trường thì tại hạ cũng phải uống cạn, uống không còn một giọt, lão trượng, tại hạ cạn trước đây !

Nói đoạn, chàng ngửa cổ uống cạn chung rượu.

Song mục Án Tử Phong lấp lánh dị quang, lão mỉm cười nói:

- Lần kết giao này của ta quả nhiên không uống phí rồi, lão đệ can đảm hào khí hơn người, ta cũng liều mạng bồi tiếp vậy.

Nói đoạn, lão cũng ngửa cổ uống cạn, không còn một giọt, sau đó cả hai cùng nhìn vào chung của nhau và cả cười.

Sau khi cả hai tự rót đầy chung của mình thì Án Tử Phong nghiêm túc nói:

- Lão đệ, nói thật đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?

Giả Thiếu Du thản nhiên cười và nói:

- Lão trưởng, cho phép tại hạ nhắc đến chuyện này trước, sáng nay vừa ra khỏi khách điểm thì tại hạ thấy quý thuộc hạ ...

Án Tử Phong khoát tay với vẻ ái ngại, lão nói:

- Lão đệ, đừng nhắc nữa, nhắc lại chuyện này khiến ta phải tìm khe hở mà chui xuống đất hôi !

Ngừng một lát, lão lại nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Nhưng lão đệ ngươi cũng nên bỏ qua cho, giữa lúc mưa từ tứ phương bát hướng tụ về thành Kim Lăng này thì mỗi một người đều bị nguy cơ rình rập từ tứ phía, vì sự an nguy của tiểu nữ, lão phu không thể không cẩn thận.

Giả Thiếu Du nói:

- Lão trưởng, điều đó cũng phải thôi, chỉ có điều tại hạ đã đắc tội với quý thuộc hạ ...

Án Tử Phong khoát tay nói:

- Lão đệ, đừng nói vậy, kẻ có lỗi là lão phu.

Giả Thiếu Du không nói thêm nữa, chàng trầm ngâm một hồi rồi chợt hỏi:

- Đúng rồi, sao không thấy Án cô nương ?

Án Tử Phong thản nhiên nói:

- Bọn thuộc hạ đã đưa đi xem náo nhiệt rồi, con sâu rọu trong người lão phu phát tác nên lão phu mới chạy vào đây trị nó, không ngờ lại gặp chuyện này !

- Thật là đúng lúc ! - Giả Thiếu Du cười cười nói - Nếu con sâu rọu trong người lão trưởng không phát tác thì tên thất phu đó đã cao chạy xa bay rồi !

Án Tử Phong lắc đầu nói:

- Lão đệ, cũng không thể nói vậy, lão phu chỉ thuận tiện ra tay thôi, bằng vào tên thất phu đó, dù hấn có mọc hai cánh thì cũng đừng mong thoát khỏi tay lão đệ ngươi.

Giả Thiếu Du cười nói:

- Lão trưởng nói vậy khiến tại hạ có cảm giác như đang bay bổng lên chín tầng mây ...

Ngừng giây lát, chàng nói tiếp:

- Lão trưởng có nhớ chuyện Hạ Hầu Lam mà chúng ta nói trong khách điểm không ?

Án Tử Phong ngạc nhiên nói:

- Có nhớ lẽ nào có liên quan đến chuyện vừa rồi ?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói:

- Đúng vậy ! Có người cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam !

Án Tử Phong tỏ ra ngạc nhiên vô cùng, lão "à" một tiếng rồi nói:

- Lão đệ, nói thế nghĩa là sao ?

Giả Thiệu Du bèn thuật lại một lượt chuyện ở Thạch gia đại viện, đương nhiên, chàng sửa đổi không ít đối với đoạn cùng Tiểu Thúy Hồng đối đáp.

Án Tử Phong nghe xong thì thở dài, nói:

- Xưa nay hiệp nữ đều xuất thân từ chốn phong trần, vị Tiểu Thúy Hồng cô nương này đích thị là một kỹ nữ khiến người ta vừa thương xót vừa khâm phục, nếu những kỹ nữ trên sông Tần Hoài mà biết được thì bọn họ sẽ cảm thấy vinh dự không ít !

Đột nhiên lão chau mày nói tiếp:

- Bọn người đó thật bỉ ổi ác độc, loại giang hồ bại hoại, võ lâm ác ma như vậy, há có thể để cho chúng tự tung tự tác...

Giả Thiệu Du cắt lời, nói:

- Lão trưởng, tục ngữ có câu: "Kẻ gian không thể trốn lâu, đạo nghĩa tất sẽ thắng ma đạo !", lại có câu "Lưỡi trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt !" thiện hay ác cuối cùng sẽ có báo ứng, vấn đề chỉ là sớm muộn mà thôi ...

Án Tử Phong gật đầu, nói:

- Nói rất đúng, lão đệ, loại đại gian đại ác này sẽ đắc ý không lâu đâu ...

Bỗng nhiên lão phá lên cười rồi nói tiếp:

- Lão đệ, chẳng trách bọn chúng cho rằng ngươi là Hạ Hầu Lam, qua những gì lão đệ nói, ngay cả lão phu ta cũng cho rằng ngươi là ...

- Cái gì ? - Giả Thiệu Du cười nhạt, nói - Ngay cả lão trưởng cũng hoài nghi tại hạ à ?

Án Tử Phong chăm chú nhìn lên mặt Giả Thiệu Du và nói:

- Ai bảo lão đệ người đeo mặt nạ da người chi ?

Giả Thiệu Du bật cười nói:

- Nhân lực của lão trưởng quả nhiên cao mình, nhưng lão trưởng cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam thì càng tốt ! Ngọc Diện Du Long Lật Thủ Thần Ma uy chấn võ lâm, lát nữa tại hạ ra khỏi tửu quán thì sợ rằng các lộ anh hùng đến Kim Lăng đoạt bảo vật sẽ chỉ dám đứng ngoài xa mà nhìn thôi !

Án Tử Phong mỉm cười nói:

- Nói rất hay, nói rất hay, ngay cả lão phu ta cũng được núp bóng để hưởng không ít vinh quang.

Đột nhiên Giả Thiệu Du phá lên cười rồi lắc đầu, nói:

- Nếu Hạ Hầu Lam dưới tuổi vàng biết tại hạ giả danh hấn, trộm hiệu của hấn thì sợ rằng ...

Án Tử Phong tiếp lời:

- Hạ Hầu Lam là kỳ nhân đại hiệp một đời, hiệp cốt nhu trường, kiếm đảm cầm tâm, nếu ở dưới tuổi vàng hấn biết có người như lão đệ người giả danh hấn thì có lẽ hấn cung tha thứ thôi !

-- o O o --